

Mitä voi yksi tehdä, jahka sisäinen palo, se tärkein on sammunut? Millainen lienee se asumus sielun elettävän? Ja lapsi! Mitä tapahtuu kun mehiläisten ja ihanain perhosten kansa ei ole enää kilvoitteleva rakkaimpien puutarhain mettä tavoitellen? Kun metsän viattomimmat vaikenevat - tai kahta kauhistuttavammin, viekoteltuina laulavat epäsoinnussa! Ja ensin tulee Hiljaisuus. Se on valmistautumisen aikaa, sillä hämärässä olemme aina vilvoitelleet ja levänneet. Pimeys on kuitenkin vierasta, eikä se ole niinkään valon puutetta, vaan melkein olento, jonka inhottava epävalo tukahduttaa liiaksi. Eikä kukaan sitä vieraakseen kutsu - ei kukaan, johon Pimeys ei olisi jo kauan sitten valheellisesti jo mennyt. Ilma kuihtuu, eikä tuoksu. Nyt jo näen. Mikä oli kaunista ja hyvää, murenee kuolinkorinaan. Ken ymmärtää tästä paljon, jo kärsii murhetta.